

โดยเฉพาะลูกของครูไม้ใหญ่ ทั้งวัดใหญ่ วัดสาขา ทั้งภายในและต่างประเทศก็ต้องชวนขวายเป็นประเพณีปฏิบัติธรรม ยิ่งห่างไกลจากวัดใหญ่ก็ยิ่งต้องดูแลตัวเองให้ดีให้ยิ่งกว่าอยู่รวมกัน เพราะว่ามีข้าศึกเยอะรอบตัว เขาไม่ได้ถือปิ่น ถืออาวุธ หรือหนังถึงมา แต่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ผู้ที่ถือปิ่นมาไม่ค่อยจะน่ากลัว ข้าศึกที่ดูไม่น่ากลัวสิ น่ากลัว เวลาดูแล้วยไม่น่ากลัว มันสวย ๆ งาม ๆ ต้องระวังนะลูกนะ อยู่ห่างไกลต้องดูแลตัวเองให้ดี ครูไม้ใหญ่อยู่ทางนี้ก็ได้อะไรแต่เอาใจช่วย ส่งใจไปให้กำลังใจกันไป

เพราะฉะนั้น อยู่ตรงนั้นต้องตั้งใจปฏิบัติธรรม บำเพ็ญสมณธรรมให้ดี แล้วจะไม่เหงาเลย ไม่มีใครคุย เราก็เหงาหลับตา คุยกับพระในตู้ก็ได้ ดวงแก้วก็ได้ ถ้ายังไม่เห็นก็คุยกับความมืดภายใน ฟังเสียงในใจเงียบ ๆ ที่อยู่ในความมืด หรือมีเสียง “สัมมา อะระหัง” ภายในใจก็ไม่เหงาแล้ว

๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

ยุคเสวยบุญ

นับจากวันเข้าพรรษามาได้ ๓๓ วัน เหลือเวลาอีกเดือนเศษก็จะออกพรรษา เพราะฉะนั้นจะเห็นว่า วันเวลามันผ่านไปเร็วเหลือเกิน

สมัยพระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ตอนที่ท่านยังเป็นพระหนุ่ม บวชมาได้ ๑๑ พรรษา ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ พอใกล้กลางพรรษา ท่านได้คิดว่าเราบวชมาแล้วตอนนี้เริ่มเข้าพรรษาที่ ๑๒ พรรษานี้เข้ามาแล้วเกือบครึ่งพรรษา เป้าหมาย

การบวชของเรายังไม่บรรลุเลย เพราะฉะนั้นเวลาที่เหลืออยู่นี้ภายในพรรษา จะตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง เอาชีวิตเป็นเดิมพัน ถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุ ก็จะไม่เลิกละความเพียร

และในกลางพรรษา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ท่านก็สละชีวิตจนได้ค้นพบ วิชาธรรมกาย พบหนทางมรรคผลนิพพานให้ฟื้นฟูกลับขึ้นมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งทำให้ชาวโลกได้ประโยชน์ที่จะปฏิบัติธรรมให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน

แต่เดิมการปฏิบัติธรรมมีหลากหลาย แต่ไม่ได้ระบุชี้ชัดว่า ทำอย่างไร จึงจะได้บรรลุมรรคผลนิพพาน ถึงแม้มีกุศโลบาย มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ แต่ไม่รู้วิธีการที่ชัดเจน การปฏิบัติธรรมนั้นจึงทำได้ยาก มุ่งง่ายเมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านค้นคว้ากลับคืนมาอีกครั้ง เราก็เลยอยู่ในยุคของผู้สวดยบุญคือได้รับความรู้อันยิ่งใหญ่นี้สืบทอดกันต่อมา ทำให้มั่นใจในการปฏิบัติธรรมมากขึ้น และง่ายต่อการปฏิบัติ อย่างน้อยก็รู้ว่ามีมรรคผลนิพพานอยู่ในตัว รู้ว่าต้องเริ่มต้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการนำใจกลับมาหยุดนิ่งที่ตรงนี้ แล้วก็หยุดในหยุดอย่างเดียวก็จะเข้าถึงสิ่งที่มียอยู่แล้วในตัว ในเส้นทางพระอริยเจ้า

เมื่อพรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุพระธรรมกาย เรามาพิจารณาตัวเราว่า เราทำจริงจังแค่ไหน ได้กี่เปอร์เซ็นต์ ถ้าหากยังไม่ถึง ๑๐๐ เวลาที่เหลืออยู่นี้ ก็ต้องกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จะต้องเอาจริงเอาจังกันให้ได้ เพราะเราสูญเสียเวลาของชีวิตไปทุก ๆ วัน การสูญเสียเวลานั้น มันดึงเอาความสดชื่น ความแข็งแรงของร่างกายนี้ไป แล้วก็แปรมาเป็นความเสื่อมของร่างกายเรา สิ่งที่เราได้รับกลับคืนมาในแต่ละวันแต่ละคืนนั้นคุ้มค่ากันไหมกับเวลาที่เสียไป นี่ก็เป็นสิ่งที่เราจะต้องนำมาพิจารณา